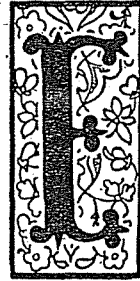

Hikâye

Emine Hanım

Yusuf ÖZCAN

EMİNE Hanım, yavrusunun beşiğini şefkatle sallarken, derin hayallere dalmış, sessizce düşünüyordu: Ah! Bu yavrucağ büyüdüğü zaman acaba onun yüzünü güldürecek miydi? Yoksa —Allah etmesin— hayırsız bir çocuk mu olacaktı?... Öbür çocukları artık iyiyi kötüyü ayıracak yaşa gelmişlerdi. Fakat nedense terbiyesiz olmuşlardı. Hele ahlâksızca sövmeleri yok mu? Emine Hanım

en çok buna üzülmüyordu. Ama ne yapsın? Komşu çocukları içinde birbirine sövmeyen kaç kişi bulunabilirdi ki? Kendi çocukları da onların arasında büyüdüklerine göre, onların ahlâkını almış olmaları normal sayılırdı.

Dışarıdan birtakım sesler geliyordu. Emine Hanım pencereyi açtı, etrafına bakındı. Komşunun bahçesinde iki çocuk dövüşüyordu. Çocukları tanımış; Hatice Hanımın Hasan, Hüseyin adlarında, altı-yedi yaşlarındaki ikiz oğullarıydı. Şiddetli bir kavgaya tutuşmuşlardı. Kızgın sözler arasında birbirine saldırmıyorlar, geri geri çekilip tekrar göğüs göğüseye geliyorlardı. Emine Hanım merakla onları seyretmeye koyuldu. Bu ikiz kardeşlerin kavgası onun tuhafına gitmişti. Fakat o esnada birbirine fırlattıkları lafları pek anlayamıyordu. Zaten anlamak da istemiyordu. Kimbilir ne küfürler savuruyorlardı! Hattâ çirkin sözlerini daha fazla duymamak için, sol elini iyice kulağına dayamıştı.

Emine Hanım bir ara, ikizlerin öfkeli sözlerini ister-istemez anlar gibi oldu. Acaba yanılıyor muydu- Daha iyi anlayabilmek için, sol elini kulağından çekti. Az önce onların sövmelerini duymamak için kulağını kapayan kadıncağ, şimdi bütün dikkatiyle onları dinliyordu. Evet işte, ikizlerin ağzından peşpeşe hep aynı sözler yükseliyordu:

—!
—!

Emine Hanım iyice şaşırmişti Fesühbanallah! Kavganın böylesi de hiç görülmuş müydü? Gerçi çocuk kavgalarında bol bol sövüşmeler olurdu. Lâkin bu ikizlerinki de bambaşkaydı...

Beş dakika sonra kavga bitmiş, sanki bir şey olmamış gibi ikizler yine oyunlarına dalmışlardı. Ama Emine Hanım'ın şaşkınlığı geçmemişti. Başını çevirdi; baktı: Beşikteki çocuğu uyumuştu. Yavaşça pencereyi kapattı. Beşiğin üzerine örtüsünü çekti. Odanın kapısını sessizce açtı, dışarı çıktı. Ayakkabılarını giyip yola düştü. Sür'atle komşusu Hatice Hanım'ın evine gitti; kapıyı çaldı. Hatice Hanım kapıyı açtı.

— Oo Emine! Buyrun, buyrun...

— Eve gelmeyeceğim, Hatice abla!

Hatice Hanım, Emine'nin yüzüne biraz dikkatle baktı:

— Ne o? Hayrola!

— Bir şey yok abla. Biraz önce sizin ikizlerin kavgasını seyrettim de...

Hatice Hanım, telâssız bir tavırla:

— Zararı yok Emine, dedi; onlar bazan kavga ederler, çok geçmeden yine barışırlar.

— Ah Hatice ablaa, Hatice abla! Kavga arasında onların birbirine söyledikleri...

Hatice Hanım, âniden şaşırılmıştı. Hemen onun sözünü kesti:

— Yoksa sövdüler mi?

— Sövmek değil, abla... Ah! hayatımda, kavga arasında böyle sözler söylendiğini hiç duymamıştım. Bizim çocuklar dövüşürken birbiriyle sövüşürler ama... böylesini hiç bilmezler. Bunları din, iman meselesi...

Hatice Hanım'ın şaşkınlığı büsbütün arttı. Demek dine, imana sövmek ha! Aman Allahım, bu ne feciydi! Halbuki bu ikiz kardeşlerin, şimdiye kadar bir kerecik olsun kötü laf etikleri duyulmamıştı. Çünkü çok güzel bir âile terbiyesi içinde yetişmişlerdi. Babaları kat'iyyen çirkin sözler söylemezdi. Çocukların da kaba ve pis sözlerden uzak kalmasına son derece dikkat eder, onlara daima güzel sözler öğretirdi. Sövmenin «çok ayıp ve günah» olduğunu onlara hatırlatır, «Sakin sövmeyiniz ha! Söverseniz Cehenneme giderseniz» derdi. Onlara «Kelime-i Tevhîd» i de güzelce belletmişti. İkizler ara-sıra Kelime-i Tevhîd söyledikçe: «Hah işte, aferin! Böyle söylerseniz, Cennete giderseniz» diye onların başını okşardı. Evet, bu ikizlerin âile terbiyesi hakikaten yerindeydi. Fakat... ah şu ahlâksız cemiyet! İşte terbiyeli çocukların ahlâkını da bozuyordu. Demek ki, terbiyesiz komşu çocukların çirkin küfürbazlıkları, Hatice Hanım'ın ikizlerine de bulaşmıştı...

Hatice Hanım şimdi, şaşkınlık ve üzüntüsünden ne diyeceğini bilemiyor, önüne bakarak düşünüyordu. Ondan bir ses çıkmadığını gören Emine Hanım, yarıda bıraktığı sözünü tamamladı:

— Ah Hatice ablacığım! Bizim çocuklardan böyle sözler hiç duymadım. Sizininkilerin dövüşmesi ne kadar hoştu! Dövüş boyunca birbirine hücum ettikçe hep: «Lâ ilâhe illâ'llah» diyorlardı!